

אנגלר יעקב

נולד ב-1926 רומניה, עלה לארץ ב-1932
התנדב לפלמ"ח ב-1943, עבר לפלי"ם ב-1944

ה ע ס נ ה ר י ס ' 0

מיגוד העברתי ל"שפיים" להכנה לקליטת אניות. האוניה שהורדה היתה "ברל קצנלסון". הזיכרונות שנשארו עמי עד היום הם הויכוח עם המעפילים שעליהם להשאיר את המזוודות ולדרת והרצון וההתנגדות שלהם להשאיר את החבילות העלובות שהיו עמם. הבינותי אותם כה טוב, כי זה באמת רכושם היחיד שנותר מכל מה שעברו.

פעולה נוספת שעשתה החוליה בשפיים, זו הליכה בלילה לרמת הכובש וחזרה כאשר כל אחד מאתנו נושא תרמיל כבד עם חומר נפץ ששימש לפיצוץ משטרת סידני עלי. ב-1946 שוחררתי לזרחה.

אחרי הפלי"ם

עם שחרורי לזרחה גיסי כעובד קבע בהגנה. עברתי קורס "אבינועם" לאלחוטאים בג'רעה והייתי קצין קשר בגליל התיכון ובשלב מאוחר יותר בגליל המרכז, (את הידע בקשר ואילוף יוני דואר למדתי ביגוד בזמן לימודי שם).

עם הקמת צ.ה.ל. הועברתי לגדוד 22. משם לגדוד 48. עברתי קורס קצינים, הייתי ק. קשר בבה"ד 4, עברתי קורס מרגמות כבוד, הייתי מ"מ מרגמות כבוד בגבעתי. עם מעבר המרגמות לתותחנים, הועברתי לגד"נע ופיקדתי על קורס אחד "גדנ"ע-ים" בגבעת אולגה. משם עברתי למפקדת פיקוד הדרום כעוזר קצין מבצעים באג"מ בפיקודו של עוזי נרקיס. עברתי עם עוזי לחטיבה 11 כמדריך ראשי בבסיס הדרכה חטיבתי.

תפקידי האחרון בקבע היה כסמג"ד גדוד 111 בחטיבה.

עם שחרורי מקבע ב-1952 התחתנתי.

חיי האזרחיים התחילו בחקלאות ברשל"צ. כעבור שנתיים התחלתי לעבוד בסוכנות היהודית בקמת חבל לכיש עם לובה אליאב. אחר כך ניהלתי מוסך של הסוכנות. בשלבי בנייים עברתי כמועצת פועלי ת"א, וגם מעט בפוליטיקה "מפאי", "ד"ש, ר"שינור".

במלחמת "קדש" נלחמתי עם חטיבה 10 בכבוש ניצנה ואום כתף.

במלחמת ששת הימים שרתתי כקצין קישור ממפקדת פקוד דרום לאוגדת אריק שרון.

תולדות חיים עד לגיוס לפלמ"ח

במגורי בחדרה בשכונת נוה-חיים, למדתי בבית חינוך לילדי העובדים במקום. ב-1940 עברתי ללמוד בבי"ס המקצועי "טיץ" מכונאות בקיבוץ יגור.

גיוס לפלמ"ח

מביה"ס התגיסי בתאריך 7.1943 לפלוגה ב' בנען ונקראנו "הצנחנים". כעבור מספר חודשים הועברתי לפלוגה ה' ברמת הכובש בפיקודו של חיים בר לב, אשר סייע לי להתגייס לפלוגה הימית בקיסריה.

(ברצוני להדגיש) שיחד איתי עבר גם כלבי גור לפלי"ם ורץ איתנו כריצות הבקר מ"שדות ים" לנחל הדרה וכן עלה להפלגות על הסירה "רבקה", אך עם התרחקות מחוף קפץ למים וחזר לחוף. הוא נעלם לקראת סוף הקורס.

הרצון להיות ביס היה בי מימי ילדותי, רבצתי ביס ימים, הייתי חבר באגודת יורדי-ים "זבולון" בחדרה ומכאן בא רצוני להגיע לפלי"ם.

ברצוני להתייחס לחוויות בקורס שלנו, אשר השאירו בי את חותמם וליווני במשך השנים.

חברי לקורס, מנחם, שיקה אופיר, אסקימו, יוחאי, דודי, וכל השאר.

בהפלגות נהנינו מדולפינים שליוו מידי פעם את הסירה; בלילה הפלנקטום שיצר פסי אור בצידו הסירה; האמון הגופני שנתן לנו פרץ, אכרזה הטבח שהיה סיפור בפני עצמו והרצאותיו של בני מהרש"ק האגדתי, ומעל לכל זה המים שהיו אז צלולים ונקיים ויצרו תחושת שלווה.

תקופת ההעפלה

הפעם הראשונה שבה השתתפתי בהורדת מעפילים היה בתקופת הקורס בשדות ים מהספינה "דליין". בין המעפילים האלו היו כמה קצינים פולנים שניים מהם פגשתי א"כ בצ.ה.ל. את רומן, מפקד חטיבה 11 ואת שפירא, בפרקליטות פיקוד הדרום.

עם גמר הקורס הועברנו מספר חדרה ליגור והיינו מיועדים לעלות כמכונאים לאוניות. מסיבות שאינן ברורות לי לא הופעלנו.

עבדתי לאחר הפציעה בחברת בטוח "הסנה" עד לפנסיה. בשלב עבודתי למדתי באוניברסיטה לתואר ראשון, מנהל עסקים ומדעי החברה ויהדות. היום אני פנסיונר גר בנס-ציונה. אבא לשלשה ילדים וסבא לחמישה נכדים. אני מתגרב לפעילויות בקהילה בתחומים שונים.

לאחר הלחימה חתמתי לשרות קבע ושמשתי קצין אג"מ לפינוי שלל לצפון סיני בפקודו של יוחנן גור. באל עריש ב-1976 נפצעתי ושנתיים מאוחר יותר קטעו לי כתוצאה מפציעה זו את רגלי השמאלית וכיום אני נכה צה"ל.

אחת מסירות המפרש של "זבולון"